

Czwartek, 9 czerwca 2011 r.

14. popiera obecne wysiłki Wspólnoty Rozwoju Afryki Południowej (SADC) i wzywa UA, SADC i międzynarodową grupę kontaktową, żeby pomyślnie przeprowadziły proces wychodzenia z kryzysu;
15. w pełni popiera właściwe środki, jakie UE przyjęła w dniu 7 czerwca 2010 r. po zakończeniu procedury konsultacji z art. 96 umowy z Kotonu;
16. wzywa wspólnotę międzynarodową oraz Unię Europejską do zwiększenia zakresu pomocy humanitarnej na rzecz narodu malgaskiego; przypomina, że stopniowe przywracanie programów współpracy z Madagaskarem jest uzależnione od pełnego poszanowania wszystkich zasad demokratycznych i podstawowych wolności;
17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazanie niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej/Wysokiej Przedstawiciel Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Radzie Unii Europejskiej, Radzie AKP-UE, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Wspólnocie Rozwoju Afryki Południowej, prezydentowi Joaquimowi Chissano oraz Komisji Unii Afrykańskiej.

Guantánamo: Oczekiwana decyzja w sprawie kary śmierci

P7_TA(2011)0271

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie decyzji o wykonaniu kary śmierci w Guantánamo

(2012/C 380 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając międzynarodowe, europejskie i krajowe instrumenty dotyczące praw człowieka i podstawowych wolności oraz zakazujące samowolnego przetrzymywania, wymuszonych zaginięć i tortur, takie jak Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z dnia 16 grudnia 1966 r. oraz Konwencja ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z dnia 10 grudnia 1984 r. oraz odpowiednie protokoły do nich,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. wzywającą do wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci oraz rezolucję nr 63/168 z dnia 18 grudnia 2008 r. wzywającą do wdrożenia rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 62/149,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie kary śmierci, w szczególności rezolucję z 7 października 2010 r. w sprawie Światowego Dnia przeciwko Karze Śmierci⁽¹⁾ oraz rezolucję z 10 lipca 2008 r. w sprawie kary śmierci, a w szczególności sprawy Troya Davisa⁽²⁾, rezolucje w sprawie Guantánamo, w szczególności rezolucję z 13 czerwca 2006 r. w sprawie sytuacji więźniów w Guantánamo⁽³⁾ oraz z 10 marca 2004 r. w sprawie prawa więźniów Guantánamo do sprawiedliwego procesu⁽⁴⁾ oraz w sprawie zbadania sprawy rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów, w szczególności rezolucję przyjętą dnia 14 lutego 2007 r.⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. w sprawie powrotu i przesiedlenia więźniów z więzienia w Guantánamo⁽⁶⁾,
- uwzględniając pismo przesłane przez przewodniczącego PE do parlamentów krajowych w sprawie dalszych działań państw członkowskich w związku z rezolucją Parlamentu z dnia 14 lutego 2007 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0351.

⁽²⁾ Dz.U. C 294E, z 3.12.2009, s. 80.

⁽³⁾ Dz.U. C 300E z 9.12.2006, str. 136.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 102 E z 28.4.2004, s. 640.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 287E z 29.11.2007, str. 309.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 67E z 18.3.2010, s. 91.

Czwartek, 9 czerwca 2011 r.

- uwzględniając protokół nr 6 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 28 kwietnia 1983 r. dotyczący zniesienia kary śmierci,
- uwzględniając drugi protokół fakultatywny do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, mający na celu zniesienie kary śmierci, z dnia 15 grudnia 1989 r.,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że rząd USA zamierza wnieść o karę śmierci podczas mającego się odbyć w krótkim czasie przed komisją wojskową procesu Saudyjczyka, Abda al-Rahima Hussayna Muhammeda al-Nashiriego, który jest obecnie przetrzymywany w amerykańskim więzieniu w Zatoce Guantánamo; mając na uwadze, że aby to uczynić potrzebuje on zgody urzędnika zwanego „organem powołującym”, który ma wydać decyzję w tej sprawie w najbliższych tygodniach,
- B. mając na uwadze, że al-Rahim al-Nashiri jest przetrzymywany przez USA od blisko dziewięciu lat, mając również na uwadze, że choć jego nazwisko figuruje w akcie oskarżenia przedstawionym sądowi federalnemu USA w kilka miesięcy po jego aresztowaniu w 2002 r., nie został on postawiony przed sądem natychmiast i nie zapewniono mu bez zbędnej zwłoki procesu sądowego zgodnie z wymogami prawa międzynarodowego, był zamiast tego przetrzymywany w tajnym miejscu, a następnie przeniesiony do Guantánamo w 2006 r.,
- C. mając na uwadze, że w ciągu prawie czterech lat więzienia przez CIA był on przetrzymywany w tajnych miejscach, najprawdopodobniej w odosobnieniu, bez prawa kontaktu i poddawany torturom, w tym podtapianiu,
- D. mając na uwadze, że w dniu 20 kwietnia 2011 r. Departament Obrony Stanów Zjednoczonych ogłosił, iż Abd al-Rahim al-Nashiri został oskarżony na podstawie ustawy o komisjach wojskowych z 2009 r. między innymi o zabójstwo będące naruszeniem prawa konfliktów zbrojnych oraz terroryzm, odgrywając rzekomo wiodącą rolę w ataku na amerykański okręt USS Cole w Jemenie w dniu 12 października 2000 r., w którym zginęło 17 żołnierzy marynarki wojennej USA, zaś 40 odniosło rany, a także w ataku na francuski zbiornikowiec MV Limburg w Zatoce Adeńskiej w dniu 6 października 2002 r., w którym zginął członek załogi,
- E. mając na uwadze, że sprawa Saudyjczyka Abda al-Rahima al-Nashiriego będzie pierwszą sprawą prowadzoną przed komisją wojskową od czasu, gdy prezydent Barack Obama zarządził wznowienie tego rodzaju procesów; mając również na uwadze, że nie wyznaczono jeszcze terminu procesu oraz zalecenie prokuratora, by kara śmierci była jedną z możliwych kar w tym procesie, chociaż musi zostać uprzednio zatwierdzona przez „organ powołujący” komisje wojskowe, którym jest urzędnik mianowany przez sekretarza obrony USA,
- F. mając na uwadze, że obecny organ powołujący stwierdził, iż przyjmuje pisemne wnioski w kwestii kary śmierci do dnia 30 czerwca 2011 r., a po upływie tego terminu podejmie decyzję,
- G. mając na uwadze, że Unia Europejska z dużym zaangażowaniem zabiega w pierwszej instancji o moratoria na stosowanie kary śmierci przez kraje trzecie, a ostatecznie o zniesienie kary śmierci na całym świecie oraz dąży do uniwersalnego przyjęcia tej zasady,
- H. mając na uwadze, że międzynarodowe prawo dotyczące praw człowieka uznaje, że niektóre państwa utrzymały karę śmierci, jednak zakazuje ono skazywania na tę karę, bądź jej wykonywania na podstawie procesu, który nie spełnia najwyższych standardów sprawiedliwości,
- I. mając na uwadze, że zgłaszał już uwagi krytyczne w stosunku do systemu komisji wojskowych i wzywał USA do dokonania jego przeglądu, ponieważ nie spełnia on międzynarodowych norm dotyczących sprawiedliwych procesów,

Czwartek, 9 czerwca 2011 r.

- J. mając na uwadze, że w 2007 r. specjalny sprawozdawca ONZ ds. propagowania i ochrony praw człowieka i podstawowych wolności wezwał USA do likwidacji komisji wojskowych, zaś w 2009 r. specjalny sprawozdawca ONZ ds. egzekucji w trybie pozasądowym, przyspieszonym i arbitralnym wezwał USA do nieprowadzenia spraw, w których może zostać zasądzona kara śmierci, przed komisjami wojskowymi,
- K. mając na uwadze, że Abd al-Rahim al-Nashiri utrzymuje, że przez kilka miesięcy w 2002 i 2003 r. był przetrzymywany w tajnym więzieniu CIA w Polsce i że w tym okresie był torturowany, oraz mając na uwadze, że w dniu 10 maja 2011 r. z pomocą organizacji pozarządowych zajmujących się prawami człowieka zwrócił się Europejskiego Trybunału Praw Człowieka,
- L. mając na uwadze, że mimo dowodów, iż według prawa międzynarodowego podczas walki z terroryzmem miały miejsce przypadki wyjątkowo poważnego naruszenia praw człowieka i przestępstw, takich jak tortury, złe traktowanie, zatrzymanie bez prawa kontaktu i wymuszone zaginięcia, niewiele osób zostało w związku z tym pociągniętych do odpowiedzialności, czy to w USA, czy w UE,
1. zwraca uwagę na bliskie stosunki transatlantyckie oparte na wspólnych podstawowych wartościach i poszanowaniu podstawowych, powszechnych i niezbywalnych praw człowieka, takich jak prawo do sprawiedliwego procesu i zakaz samowolnego zatrzymywania; z zadowoleniem przyjmuje ścisłą współpracę transatlantycką w szerokim zakresie międzynarodowych zagadnień dotyczących praw człowieka;
 2. ponownie daje wyraz głębokiemu oburzeniu wszelkimi atakami terrorystycznymi na wielką skalę oraz wyraża solidarność z ofiarami takich ataków i współczucie z powodu bólu i cierpienia ich rodzin, przyjaciół i krewnych; powtarza jednak, że walka z terroryzmem nie może odbywać się kosztem ustalonych podstawowych i podzielanych wartości, takich jak poszanowanie praw człowieka i praworządności;
 3. ponownie wyraża od dawna niezmienny sprzeciw wobec stosowania tortur i złego traktowania oraz wobec kary śmierci we wszystkich przypadkach i bez względu na okoliczności oraz po raz kolejny podkreśla, że zniesienie kary śmierci przyczynia się do umocnienia ludzkiej godności i stopniowego rozwoju praw człowieka;
 4. wzywa władze USA, aby nie orzekały kary śmierci wobec Abda al-Rahima al-Nashiriego oraz apeluje do wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton, prezydencji Rady, Komisji i państw członkowskich, by w trybie pilnym poruszyły tę kwestię z władzami USA i zajęły zdecydowane stanowisko wobec USA, starając się uchronić Abda al-Rahima al-Nashiriego przed egzekucją;
 5. ponawia apel do władz USA, by dokonały rewizji systemu komisji wojskowych w celu zagwarantowania sprawiedliwych procesów, by zamknęły bazę Guantánamo, zakazały – bez względu na okoliczności – stosowania tortur, złego traktowania, zatrzymania bez prawa kontaktu, bezterminowego przetrzymywania bez procesu i wymuszonych zaginięć, oraz przypomina instytucjom UE i państwom członkowskim o obowiązku odmowy współuczestnictwa w takich czynach zabronionych na mocy prawa międzynarodowego, europejskiego i krajowego, a także o obowiązku nieukrywania takich czynów;
 6. z zalem przyjmuje decyzję prezydenta USA z 7 marca 2011 r., by podpisać dekret o przetrzymywaniu i cofnięciu zakazu postępowania w sądach wojskowych; jest przekonany, że normalne procesy karne w sądach cywilnych to najlepszy sposób rozwiązania kwestii statusu więźniów Guantánamo; nalega, aby al-Nashiriemu i wszystkim pozostałym zatrzymanym w więzieniach amerykańskich szybko przedstawiono zarzuty i wytoczono proces zgodnie z międzynarodowymi standardami praworządności, albo aby zostali oni uwolnieni; podkreśla w związku z tym, że do wszystkich osób, bez dyskryminacji, należy stosować jednakowe standardy dotyczące sprawiedliwego procesu;

Czwartek, 9 czerwca 2011 r.

7. wzywa UE i władze państw członkowskich oraz władze Stanów Zjednoczonych do dopilnowania, aby przeprowadzono dokładne, sprawiedliwe, skuteczne, niezależne i bezstronne dochodzenia w sprawie łamania praw człowieka i przestępstw popełnionych z naruszeniem prawa międzynarodowego, europejskiego i krajowego oraz pociągnięto winnych do odpowiedzialności, w tym w związku z wydawaniem przez CIA więźniów w trybie nadzwyczajnym i z programem tajnych więzień;

8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że szereg państw członkowskich przyjął więźniów z Guantánamo jako przesiedleńców, oraz apeluje do pozostałych państw członkowskich o współpracę z rządem USA w tym zakresie;

9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji organowi powołującemu komisje wojskowe, sekretarz stanu USA, prezydentowi USA, Kongresowi i Senatowi Stanów Zjednoczonych, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich UE, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz rządowi państw członkowskich ONZ.

Ukraina: przypadek Julii Tymoszenko i innych członków dawnego rządu

P7_TA(2011)0272

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie Ukrainy: sprawy Julii Tymoszenko i innych członków poprzedniego rządu

(2012/C 380 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Ukrainy, w szczególności rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską a Ukrainą, która weszła w życie z dniem 1 marca 1998 r., a także toczące się negocjacje w sprawie układu o stowarzyszeniu, który ma zastąpić wspomnianą umowę,
- uwzględniając program stowarzyszeniowy UE-Ukraina, który zastępuje plan działania i został zatwierdzony przez Radę Współpracy UE-Ukraina w czerwcu 2009 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 maja 2010 r. zatytułowany „Podsumowanie europejskiej polityki sąsiedztwa” (KOM(2010)0207) oraz sprawozdanie z dnia 25 maja 2011 r. z postępów w zakresie realizacji europejskiej polityki sąsiedztwa,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego PE na temat zatrzymania Julii Tymoszenko w dniu 24 maja 2011 r.,
- uwzględniając oświadczenie z dnia 26 maja 2011 r. wydane przez rzecznika wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton w sprawie Julii Tymoszenko,
- uwzględniając oświadczenie wydane przez komisarza Štefana Fülego w dniu 24 marca 2011 r. po spotkaniu z Julią Tymoszenko,
- uwzględniając ustawę o zapobieganiu korupcji i jej zwalczaniu, która została przyjęta przez Radę Najwyższą w dniu 7 kwietnia 2011 r. i wejdzie w życie w dniu 1 lipca 2011 r.,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0444.